

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie oskarżonych **K.F.** oraz **S.Z.**,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2025 r.,  
wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego K.W. o zasądzenie kosztów za  
udzielenie pomocy prawnej z urzędu;  
na podstawie art. 626 § 2 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł:**

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika oskarżyciela  
posiłkowego z urzędu K.W. – adw. M.M. kwotę: 1 476,00 zł (tysiąc  
czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) z VAT, tytułem uiszczenia  
kosztów za reprezentację ww. w toku postępowania kasacyjnego oraz  
kwotę 397,90 zł (trzysta dziewięćdziesiąt siedem złotych i  
dziewięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu wydatków związanych z  
osobistym udziałem tegoż pełnomocnika w rozprawie przez Sądem  
Najwyższym.

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 16 stycznia 2025 r. sygn. akt II KK 528/23,  
wydanym na rozprawie oddalił kasację prokuratora wniesioną od wyroku Sądu  
Apelacyjnego w Lublinie z 30 maja 2022 r. sygn. akt II AKa 214/19 jako oczywiście  
bezzasadną.

Adw. M.M. jako pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego K.W. wyznaczony z urzędu, wniósł o zasądzenie udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu pomocy prawnej z urzędu oraz o zwrot kosztów dojazdu na rozprawę.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wobec rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2025 r. sygn. II KK 528/23 oraz w świetle treści wniosku o zasądzenie na rzecz pełnomocnika kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu i kosztów stawiennictwa w Sądzie Najwyższym w związku z zaplanowaną w sprawie rozprawą, należało zasądzić od Skarbu Państwa wskazane kwoty, w sposób, o którym mowa poniżej.

Koszty udzielenia oskarżycielowi posiłkowemu pomocy prawnej z urzędu Sąd Najwyższy ustalił w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 6 w zw. z § 17 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2024.763 ze zm.), przyznając pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego wynagrodzenie w wysokości 1 200 zł. Zasądzoną od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika wnioskodawcy kwotę należało powiększyć o podatek VAT, zatem też jej ostateczną wysokość ustalono na 1 476,00 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych).

Ponadto, pełnomocnik w swoim wniosku zawarł także oświadczenie, iż korzystał on z własnego samochodu osobowego celem dotarcia do Sądu Najwyższego (k. 70v) oraz dołączył doń dokumentację w postaci kopii dowodu rejestracyjnego pojazdu, którym się poruszał (k. 72) oraz wydrukiem trasy przejazdu z siedziby kancelarii do Sądu Najwyższego (k. 73). Wobec takiego stanu rzeczy, na podstawie § 2 pkt 2 ww. rozporządzenia należało zasądzić na jego rzecz od Skarbu Państwa kwotę 397,90 zł (trzystu dziewięćdziesięciu siedmiu złotych i dziewięćdziesięciu groszy), tytułem zwrotu niezbędnych wydatków związanych z dojazdem pełnomocnika na rozprawę. Koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują nie tylko opłatę, ale również niezbędne, udokumentowane wydatki adwokata. Skoro w tej regulacji wspomniano o wydatkach niezbędnych, oznaczać to musi, iż czynność, która spowodowała

ich powstanie była nieodzowna (konieczna). W sytuacji, gdy sprawa rozpoznawana jest w miejscowości znajdującej się poza siedzibą kancelarii pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, jego dojazd na rozprawę własnym samochodem uznany być musi za taką właśnie nieodzowną czynność, a poniesione przez niego z tego tytułu wydatki za niezbędne. Jeśli wydatki te zostały udokumentowane, ich zwrot należy się adwokatowi w każdym wypadku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 marca 2021 r. sygn. akt IV KK 459/19 i cyt. tam orzecznictwo). Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy w § 2 ust. 1 pkt b wskazuje, że stawka za 1 km przebiegu pojazdu dla samochodów osobowych o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm<sup>3</sup> nie może wynieść więcej niż 1,15 zł.

Zgodnie z powyższym Sąd Najwyższy postanowił wniosek uwzględnić i przyznać więc adw. M.M. także zwrot kosztów podróży we wskazanej wysokości za dojazd pełnomocnika z Kancelarii w L. do Sądu Najwyższego (wraz z podróżą powrotną do siedziby pełnomocnika) celem reprezentacji oskarżyciela posiłkowego, albowiem kwota ta nie przekracza iloczynu stawki maksymalnej oraz ilości przejechanych kilometrów wyrażających pokonaną przez obrońcę odległość, tj. 346 kilometrów w obie strony, a ich wysokość Sąd uznał za racjonalną i celową.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[a.ł]

